

POSTANOWIENIE

Dnia 4 lipca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Żyrardowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia: SSR Renata Przybylska

Protokolant: Klaudia Janicka

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 4 lipca 2016 r.

w sprawie przeciwko R. G.

oskarżonej o czyn z art. 90 Ustawy z dnia 07 lipca 1994 r. Prawo budowlane z urzędu

w przedmiocie rozważenia możliwości umorzenia postępowania w sprawie na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 kpk – z uwagi na okoliczność, iż czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego

postanawia

1. na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 kpk umorzyć postępowanie w sprawie;
2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. R. kwotę 360,00 (trzysta sześćdziesiąt 00/100) złotych – oraz od tej kwoty 23% podatku VAT – tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej z urzędu;
3. na podstawie art. 632 pkt 2 kpk kosztami procesu obciążyć Skarb Państwa;
4. na podstawie art. 98 § 2 kpk – z uwagi na zawiłości faktyczne sprawy – odroczyć na 7 dni, tj. do dnia 11 lipca 2016 r., sporządzenie pisemnego uzasadnienia postanowienia.

U z a s a d n i e n i e

(postanowienia z dnia 4 lipca 2016 r., którego sporządzenie na piśmie odroczone do dnia 11 lipca 2016 r.)

W dniu 22 sierpnia 2014 r. wpłynął do tutejszego Sądu akt oskarżenia przeciwko R. G. oskarżonej o to, że „w okresie czasu od maja 2013 r. do 01 października 2013 r. w miejscowości G. woj. ... na działce przy ul. ..., wykonała prace budowlane w postaci wybudowania siedmiu boksów – kojców dla psów bez wymaganego pozwolenia na budowę” – tj. o czyn z art. 90 ustawy z dnia 07 lipca 1994 r. Prawo Budowlane. Akt oskarżenia nie zawiera uzasadnienia.

Zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa w niniejszej sprawie złożyła M. D. – zatrudniona w Powiatowym Inspektoracie Nadzoru Budowlanego na stanowisku Powiatowego Inspektora. Na skutek pisma właściciela nieruchomości, sąsiadującej z działką, na której postawione zostały kojce, o których mowa w zarzucie, dokonano kontroli ww. nieruchomości. W ocenie zawiadamiającej – w myśl art. 29 Ustawy Prawo budowlane, obiekty w postaci 7 kojców dla psów wymagają pozwolenia na budowę, a co za tym idzie – zgodnie z art. 28 ust. 1 ww. Ustawy – budowę takich obiektów można rozpocząć jedynie na podstawie ostatecznej decyzji o pozwoleniu na budowę. Ponieważ obiekty budowlane w funkcji kojców dla psów – nie zostały wymienione przez ustawodawcę w art. 29 Prawa Budowlanego – oznacza to, iż ich budowa nie jest zwolniona z obowiązku uzyskania pozwolenia na budowę oraz niedopuszczalne było rozpoczęcie budowy przedmiotowych obiektów bez wymaganego pozwolenia na budowę. Zdaniem M. D., na inwestorze - którym jest w niniejszej sprawie R. G. – ciążył ustawowy obowiązek uzyskania pozwolenia na budowę, a nie dopełniając tego obowiązku – dopuściła się tzw. samowoli budowlanej. Do wniosku załączone zostały kserokopie protokołu kontroli z dnia ..., szkic oraz dokumentacja fotograficzna, a także postanowienie Nr ...

R. G., przesłuchana w charakterze podejrzanej, wyjaśniła, że na nieruchomości położonej w miejscowości G., przy ul. ..., od 23 kwietnia 2013 r. prowadziła działalność gospodarczą w postaci hotelu dla Działkę tę użytkowała za zgodą właścicielki – K. U. – babci jej męża. Na działce tej postawiła 7 drewnianych podestów z zadaszeniami i budami dla psów. Nie starała się o pozwolenie na dokonanie tej czynności, ponieważ zarówno w Urzędzie Pracy w Ż., jak i w Urzędzie Gminy w M., poinformowano ją, iż nie są wymagane żadne zgłoszenia i pozwolenia. W toku postępowania

kwestionowała obowiązek uzyskania pozwolenia na budowę w celu postawienia ww. kojców.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie, kluczowe znaczenie miało ustalenie, czy 7 kojców dla psów, których wybudowanie bez wymaganego pozwolenia zarzuca się R. G. w sprawie niniejszej, wymagało uprzedniego pozwolenia na budowę lub też czy oskarżona swoim zachowaniem w ramach zarzucanego jej czynu wyczerpała dyspozycję jakiegokolwiek innego przestępstwa.

Art. 29 ust. 1 Prawa budowlanego – w brzmieniu na dzień 1 października 2013 r. (data popełnienia czynu zarzucanego oskarżonej) – określał, jakie obiekty wymagały wówczas pozwolenia na budowę. Ponieważ po analizie materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie Sąd miał wątpliwości, jak należy zakwalifikować ww. kojce – nie dysponując wiadomościami specjalistycznymi z zakresu prawa budowlanego – dopuścił dowód z pisemnej opinii biegłego sądowego z zakresu budownictwa, który zapoznał się z aktami sprawy, udał się na miejsce zdarzenia, dokonał oględzin kwestionowanych obiektów i wydał opinię w sprawie. Po analizie akt sprawy oraz ww. opinii – i po dokładnym zapoznaniu się z załączoną do nich dokumentacją fotograficzną – Sąd nie miał najmniejszych nawet wątpliwości, iż przedmiotem badania biegłego były te same obiekty, których wybudowanie bez wymaganego pozwolenia zarzuca się R. G.

Podczas czynności wykonywanych na miejsce zdarzenia biegły dokonał dokładnych pomiarów ww. obiektów, przeanalizował ich konstrukcję oraz związaną z gruntem.

W ocenie Sądu – opinia biegłego jest jasna, pełna i nie zawiera wewnętrznych sprzeczności.

W oparciu o ww. opinię – Sąd ustalił, że każdy z 7 tzw. kojców dla psów (z których sześć znajduje się w kompleksie, a jeden osobno) to wydzielony teren działki z zadaszeniem w postaci wiaty drewnianej, podłogą drewnianą i budą. Zadaszenie – wiata, podłoga drewniana i buda dla psa są trwale ze sobą związane i stanowią całość techniczno – użytkową. Obiekt ten jest posadowiony na pojedynczych kostkach brukowych betonowych, ułożonych bezpośrednio na gruncie. Przeniesienie - przesunięcie obiektu na terenie działki nie wymaga wykonania jakichkolwiek robót budowlanych rozbiórkowych ani robót ziemnych. Obiekt ten może samodzielnie funkcjonować. Biorąc pod uwagę jego cechy techniczno – użytkowe można go porównać do cech technicznych, jakie posiadają obiekty architektury ogrodowej i obiekty użytkowe służące rekreacji codziennej i utrzymania porządku. **W związku z powyższym obiekt ten powinien być zakwalifikowany do obiektów małej architektury.** Biegły podniósł dalej, że na terenie działki, na której znajdują się sporne kojce dla psów, znajduje się budynek mieszkalny. Teren działki jest ogrodzony. Ustawodawca kwalifikuje ogrodzenie jako urządzenie budowlane. Aby zapewnić możliwość bezpiecznego użytkowania obiektu bez narażenia osób trzecich na niebezpieczeństwo pogryzienia przez psy w przypadku konieczności otwarcia bramy wjazdowej na teren nieruchomości lub przebywania osób trzecich na

na prywatnej posesji ww. siedmiu kojców oraz ich ogrodzenia bez stosownego pozwolenia, a także zgłoszenia. Oznacza to, że jej zachowanie nie wyczerpało znamion zarzucanego jej czynu z art. 90 ust. 1 Prawa budowlanego, ani żadnego innego czynu zabronionego. Z uwagi na powyższe Sąd umorzył postępowanie na podstawie prawnej wskazanej w punkcie 1. postanowienia. Zgodnie bowiem z art. 17 § 1 pkt 2 kpk – w przypadku, gdy czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego nie wszczyna się postępowania, a wszczęte umarza.

Ponieważ oskarżona korzystała w toku postępowania z pomocy obrońcy z urzędu, którego substytut na posiedzeniu Sądu w dniu 4 lipca 2016 r. wniósł o zasądzenie stosownych kosztów zastępstwa procesowego, oświadczając, iż nie zostały one uiszczone nawet w części – Sąd przyznał adw. W. R. z tego tytułu kwotę 360,00 (trzysta sześćdziesiąt 00/100 złotych – oraz od tej kwoty 23% podatku VAT. Sąd miał na uwadze, że od 1 stycznia 2016 r. weszły w życie przepisy Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1801) w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, ale jednocześnie zważył na treść § 22 ww. Rozporządzenia, który stanowi, że do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie omawianego Rozporządzenia (przed 1 stycznia 2016 r.) stosuje się przepisy dotychczasowe – do czasu zakończenia postępowania w danej instancji. Mając dalej na uwadze, że postępowanie w niniejszej sprawie było wszczęte w dniu 17 marca 2014 r. (k. 15) – wysokość kosztów zastępstwa procesowego należnych adw. W. R. należało obliczyć na podstawie Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity z dnia 25 lutego 2013 r. – Dz.U. z 2013 r. poz. 461). Zważywszy na okoliczność, że R. G. korzystała z pomocy obrońcy dopiero po wpłynięciu aktu oskarżenia do Sądu – wyliczając stosowne koszty – Sąd miał na uwadze § 14 ust. 2 pkt 1 tego ostatniego Rozporządzenia, który stanowi, że stawki minimalne za obronę w sprawie przed Sądem Rejonowym w postępowaniu szczególnym wynoszą 360,00 (trzysta sześćdziesiąt 00/100) złotych.

Rozstrzygając o kosztach procesu Sąd uwzględnił treść art. 632 pkt 2 kpk, który stanowi, że w przypadku umorzenia postępowania w sprawach z oskarżenia publicznego – koszty te ponosi Skarb Państwa.

Mając na uwadze powyższe – Sąd postanowił jak na wstępie.